

JUUBELID

HILDA MÄGI – 80

Hilda Mägil
täitus 29. augustil
80 eluaastat.

Juubilar on sündinud Valgevenemaal Mogiljovi kubermangus. Kui Hilda oli paariaastane, tuli perekond Eestisse ning asus elama Tartumaale Pala valda. 1924. aastal omandas isa

siin asundustalu. Palal käis Hilda ka algkoolis. 1946. a. tõi kaasa elukoha muutuse, juubilarist sai tartlane. Tartus jätkusid ka õpingud. Kunstihuvi tõttu astus H. Mägi õppima Tartu Kergetööstuse Tehnikumi dekoratiivkudumise erialale. Kahjuks lõpetas kool tegevuse ning viimane aasta tuli õpida Rakvere Kohaliku Tööstuse Tehnikumis. Aasta õppis juubilar veel Tallinna Tarbekunsti Instituudis, seejärel katkestas sealsed õpingud ja astus Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse zootehnika erialale. Pärast kõrgkooli lõpetamist töötas ta kaheksa aastat kolhoosizootehnikuna (algul *Edasi*, seejärel Pala kolhoosis). 1964. aastast sai juubilari elu ja töökohaks jällegi Tartu. Algul töötas ta Eesti Loomakasvatuse Instituudis, alates 1. märtsist 1965 Eesti Põllumajanduse Akadeemias põllumajandusloomade aretuse, seejärel põllumajandusloomade söötmise kateedris. EPA-s töötades hakkas juubilar tegelema ka teadustööga, mille tulemused vormistas kandidaadidissertatsiooniks. Väitekirja kaitsmine teemal *Raud põllumajandusloomade toitefaktorina Eesti NSV tingimustes* toimus 1971. aastal. Samast aastast hakkas Hilda Mägi juhutama põllumajandusloomade söötmise kateedri juures asuvat Vabariikliku Jõusööda Kesklaboratooriumi. Sellel ametikohal töötas ta kuni pensionile minekuni 1976. aastal.

Olles nüüd juba mõnda aega pensionil tunneb juubilar endiselt huvi kunagiste kolleegide tööde ja tegemiste vastu. Suur kirjandushuvi aitab aega sisustada ja hoiab kursis uute ilmunud kirjandusteostega. Palju tööd ja vaeva nõuab suur ja hästi hooldatud kodaed.

Soovime juubilarile edaspidiseks tugevat tervist, elurõõmu ja rõõmsat meelt.

V. Sikk

ERMI ULPUS – 70

Ermi Ulpus
sündis 6. novembril
1926 Läänemaal
Martna vallas
Suure-Lähtru külas
asundustalupidajate
seitsmenda lapsena.
Pärast õppimist
Suure-Lähtru Alg-
koolis käis ta
Haapsalu Keskkoo-
lis, mille lõpetas
1946. aastal. Samal
aastal alustas

õpinguid Tartu Riikliku Ülikooli
põllumajandusteaduskonnas, kust sai õpetatud
agronoomi diplomi 1950. aastal. Veel üliõpilasena
(juunis 1950) asus ta õpetajana tööle Räpina
Aiandustehnikumi. Pedagoogikutse omandamiseks
õppis 1952/53. a. Moskva K. A. Timirjazevi nim.
Põllumajandusakadeemia
agropedagoogikateaduskonnas zootehnika erialal.
Edasi töötas E. Ulpus Räpina Aiandustehnikumi
õppealajuhatajana kuni 1957. a. sügiseni, mil ta
viidi samale töökohale üle Türi Põllumajan-
dustehnikumi. Siin koostas ta tehnikumi juurde
asutatava jõudluskontroll-assistentide etteval-
mistamise kaheaastase õpiajaga loomakasvatuse-
kooli õppeplaani.

Aastatel 1961...1964 oli E. Ulpus ELVTUI
aspirant. Dissertatsiooni *Eesti mustakirju veisetõu
lihajõudlus ja selle parandamise võimalusi*
kaitsmine andis põllumajanduskandidaadi kraadi
1966. aastal. Aspirantuurijärgselt oli E. Ulpus
ELVTUI põllumajandusloomade söötmise ja
söödade uurimise osakonna teadur (1964...1965),
veiste jõudluskontrolli grupi nooremteadur
(1965...1967), veisekasvatuse osakonna vanem-
teadur (1967) ja Väimela Jõudluspärikkuse Kat-
sejaama nooremteadur (1967...1968), Väimela
NST direktori asetäitja teaduse saavutuste juuru-
tamise alal (1968...1972).

Ootamatult (paraku olid selleks aga omad
põhjused) jättis juubilar teadusega seotud kutsetöö
ja asus 1972. aastal Mooste sovhoosi peazoo-
tehnikuks, järgmisel aastal aga siirdus samale
töökohale Põlva rajooni *Koidu* kolhoosi. Viie
aasta pärast sai E. Ulpusest Võru Põllumajandus-
valitsuse peazootehnik-instruktor, kelle ülesandeks
oli lüpsjate ettevalmistamine ja nende kvali-
fikatsiooni tõstmine. Lühikest aega (1982) töötas
E. Ulpus ELVTUI piimanduse kesklabori va-
nemteadurina. 1983. aastal määrati ta Põlluma-
jandustehnika Võru Rajoonikoondise vaneminse-
ner-tehnoloogiks, ülesandega asutada ja sisustada
lüpsiseadmete tehnohooldejaam ning õpetada seal,
aga samuti ka vabariiklikel kursustel,

farmimehaanikutele lüpsiseadmete ehitust, montaaži, kasutamist ja nende tehnoloogiat.

Tervise halvenedes jäi E. Ulpus II grupi invaliidina 1990. a. oktoobris pensionile.

Ermi Ulpus oli ettevõtlik, alati oma ideid väljapakkuv töötaja, kes oma töötamisaja esimesel poolel liikus tõusvas joones, siis aga ei leidnud ta oma kvalifikatsioonile vastavat ärakasutamist. See aga ei tähenda, et ta poleks ka praktikas töötades vähe korda saanud. Võrumaal tuntakse juubilari hästi ja tema tööd osati hinnata.

Ermi Ulpus on seltskonnainimene, kes koosviibimistel ei jäta lauakõnet pidamata ega lauluviisi üles võtmata. Laulnud on ta mitmes meeskooris ja küllap laulab veel edaspidigi. Soovime talle jätkuvat head lauluhäält ja tervisekohast tatsutamist koduradadel.

Ü. Oll

VAMBOLA VEINLA – 70

*Ülemaks kui hõbevara
Kallimaks kui kullakoormad
Tuleb tarkus tunnistada*

See rahvatarkus oli valitud Eesti Teadlaste Kongressi juhtlauseks. Kongressi ettekanete kokkuvõtete kogumiku ühe lehekülje võtab endale Eesti Põllumajandusülikooli farmitehnika õppetooli emeriitprofessor tehnikadoktor Vambola Veinla

Farmitehnika-alane uurimistöö Eestis. Farmitehnika-alase uurimistöö ja prof. Vambola Veinla vahele võib seada võrdusmärgi, sest nii või teisiti on ta sellega seotud. Seetõttu, seoses pealkirjas märgitud põhjusega, loeme nimetatud ettekandest:

...uurimistöö koondus peasjalikult endise Eesti Loomakasvatuse Instituudi (ELVI) mehhaniseerimise osakonda, mis asutati 1956. a. ja Eesti Põllumajandusülikooli (EPMÜ, endine EPA) loomakasvatuse mehhaniseerimise kateedrisse (asutati 1969. a.).

Kateedri asutaja, kauaaegne juhataja (1969...1979) ja professor oli Vambola Veinla. Seoses üldise koormuste vähenemisega on ta praegu enamuse oma õppetööst loovutanud noorematele, säilitades aga liidri osa teaduslikus uurimistöös.

...kateedri uurimistöö põhisuunaks oli sõnniku transpordiseadmete (kett- ja lattkraapkonveier, sügavrenn skreepereade, kolbpump, pressur) tööprotsesside analüütiline ja eksperimentaalne uurimine arvutusmetoodika väljatöötamiseks, tööorganite ratsionaalse konstruktsiooni ning töörežiimi määramiseks. Tulemusena projekteeriti ratsionaalsed tööorganid.

Sellelt alalt pärineb Vambola Veinla kandidaadidissertatsioon (1963), kolme kandidaaditöö ja kolme magistratöö juhendamine ning autori-tunnistus (1985).

Paljud, väga erinevates lautades töötavad seadmed on ennast reklaaminud nii, et nõudlus ületab pakkumise. Käesoleval ajal toodetakse hüdroajamiga lattkraapkonveiereid ja pressureid.

Vambola Veinla doktoritöö (1992) ja tema poolt juhendatud magistratööde kohta on eelnimetatud kokkuvõttekirjutises kirja pandud:

Käesoleval ajal uuritakse sõnniku samm-skreeperi ja kolbpressuri tööprotsesse. Püütakse koostada analüütilisi mudeleid ja neid eksperimentaalselt kontrollida. Andmetöötlus arvutis. Sammskreeperi tööorgani skeemi kohta esitati patenditaotlus.

Katseseadmed töötavad instituudi laboris ja Jänedal, ÕNK laudas. Selle tööga tegelev uurimisgrupp on tugev: doktor, kandidaat ja kaks magistrat. 1994. aastast kasutatakse Eesti Teadusfondi uurimistoetust.

Vambola Veinla on üks vähestest õppejõududest, kes Eestimaal ringi sõites ei kõhkle teharudel ega kahtle vastutulnule terekätt andes. Kätt tuleb aga anda paljudele, sest pea kõik Eesti põllumajandusinsenerid on tema õpilased.

Vambola Veinla kogemused Eesti Inseneride Liidu juhatuse liikmena aitasid teda Eesti Põllumajandustehnika ja -energeetika Inseneride Liidu loomisel (1996).

Rahvatarkus, millega alustasime, peab paika ka Vambola Veinla puhul. Et professor ja kullakoormad kokku ei kuulu, saab kinnitust, olles kaaslaseks Vambola Veinlale tema, sõitudel lautadesse ning eriti tema Tammsaare-tänava katusekambris. Aga ka vähese hõbedaga saab oskuste korral nii mõndagi korda saata, on veendunud kõik Peedumäel käinud.

Prof. Veinla on väga visa ja omakasupüüdmatu kirjamees. Kirjatööde arv on teise saja keskpaigas, sealhulgas mitu raamatut. Tegemisi on

veel teisi, nende hulgas Eesti Teadusfondi tehnikateaduste eksportkomisjoni liikmena.

Juubilari töödest täpsemaid kokkuvõtteid saab teha siis, kui paljud praegused ja edaspidi ettevõtetavad tööd on lõpetatud. Nüüd aga, kui 24. novembril möödub 70 aastat päevast, mil ta Harjumaal Rae vallas alustas oma eluteed, soovime talle jätku tööle!

A. Leola

LAINE SCHNEIDER – 70

Laine Schneider on sündinud 25. novembril 1926 Haapsalus. Tema lapsepõlv möödus vanemate talus Läänemaal, Ridala vallas Vätse külas. 1934. aastal astus ta Haeska Algkooli, edasised õpingud jätkusid Haapsalu Progümnaasiumis. Keskkooli

lõputunnistuse sai Laine Schneider 1945. aastal Haapsalu Keskkoolist. Samal sügisel jätkas ta õppimist TRÜ põllumajandusteaduskonnas, mille lõpetas 1949. aastal õpetatud agronoomi kutsega. Tööle suunati juubilar Vigala Aiandus- ja Mesinduskooli, kus töötas õpetajana ühe aasta. Perekonna kooselu huvides tuli ta tagasi Tartusse, kus abikaasa Heinrich õppis TRÜ õigusteaduskonnas. Tööle asus juubilar zootehnikuna Tartu rajooni Täitevkomitee põllumajandusosakonda, aasta pärast vahetas aga selle töökoha põllumajandusosakonna kirjandusliku kaastöölise koha vastu ajalehe *Edasi* toimetuses. Oma elutöö on Laine Schneider teinud aga Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudis (1954...1990), kus alustas nooremteadurina, 1969. aastast oli vanemteadur. Selle aja sisse mahub ka dissertatsiooni *Eesti punase karja paremad lehmaperedonnad, nende hindamine ja tähtsus tõuaretuses* edukas kaitsmine 1965. aastal. Talle omistati põllumajanduskandidaadi teaduslik kraad.

Juubilar on uurinud veiste aretusega seotud küsimusi: perekondaretust ja lehmade udara- ning lüpsiomadusi. Viimases valdkonnas oli ta tunnustatud spetsialist. Oma eriala hea tundjana oli ta alati tegev lüpsivõistlustel. Tema juhendamisel ja osavõtul mindi suurmajandites üle

lehmade kahekordsele lüpsile. Ta on organiseerinud veiste jõudluskontrolli ja toimetanud jõudluskontrolli aastaraamatuid. Nii on juubilari kaasabil ilmunud 18 aastaraamatut (XXXV... ..LII), mis hõlmavad jõudluskontrolli andmeid ajavahemikus 1972...1989.

Oma kohusetundliku töö ja tagasihoidliku ning sõbraliku iseloomuga on juubilar võitnud kolleegide lugupidamise. Soovime edaspidiseks head tervist ja jätkuvat tegutsemislusti!

E. Lökk

JÜRI KASESALU – 60

Jüri Kasesalu sündis 31. detsembril 1936 Viljandimaal, Kõo vallas Soomevere külas talupidajate paljulapselises peres.

Põllumajandus- haridust asus ta omandama Vana-Võidu Loomakasvatustehnikumis, mille lõpetas 1956.

aastal, seejärel jätkas õpinguid Eesti Põllumajanduse Akadeemias, mille lõpetas 1961. aastal veterinaararstina. Aastatel 1961 kuni 1965 töötas Paide rajooni Oisu veterinaarjaoskonna juhatajana ning 1965...1966 Harju rajooni Ardu sovhoosi peaveterinaararstina. 1966. aasta tõi Jüri Kasesalu tagasi EPA-sse, ta asus õppima aspirantuuris ihtüopatoloogia erialal. Kalade parasitaarhaiguste uurimine kujunes tema kitsamaks erialaks kogu eluks. Alates 1. oktoobrist 1969 algas juubilaril pikk ja viljakas tööperiood Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudi kalakasvatuse osakonnas, mis jätkub praegu samas kohas ELVI järeltulija, EPMÜ Loomakasvatusinstituudi alluvuses. Kalatervisealaseid uuringuid on ta teinud Ilmatalu kalatiikides, kuid tema tähelepanu alt pole jäänud välja ükski Eesti kalakasvandus. Jüri Kasesalu läbis kõik teadlaskarjääri ametiaastmed, olles nooremteadur (1969...1972), vanemteadur (1972...1979), sektorijuhataja (1979...1988) ja juhtivteadur (1988...1990), seejärel taas vanemteadur. 1972. aastal valminud dissertatsiooni *Ihtüoparasitaarne olukord ja kalade haigused Eesti NSV tiigimajandeis* eest omistas EPA nõukogu talle veterinaarteaduste kandidaadi kraadi. See töö fikseeris kalahaiguste leviku tolleaegsetes

Eesti kalakasvandustes ning oli oluliseks eelduseks meie kalakasvanduse arengule.

Juubilari juhendamisel kujundati välja kalade parasitaarhaiguste tõrje ja profülaktika süsteem Eesti karpkalakasvandustes. Ta on tänaseks rohkem kui 80 teadustöö autor. Kergelt tulevad tema sulest ka populaarteaduslikud artiklid. Keelelist ning terminoloogilist täpsust ja korrektsust tähtsaks pidavale mehele sobib hästi ka entsüklopeediaartiklite kirjutamine.

Jüri Kasesalu on omal alal pikka aega olnud Eesti loomaarstide õpetajaks – tema käe all on üle kahekümne loomaarstide kursuse õppinud tundma kalade haigusi. Tema õpilasteks võivad end lugeda ka arvukad Tartu ülikooli bioloogia-üliõpilased, Türi sovhoostehnikumi lõpetanud kalakasvatavad ning kalakasvatajatest täienduskursuste või õppepäevade kuulajad. Praegugi on Jüri Kasesalu see, kelle poole pööratakse, kui kalakasvandustes märgatakse kalade suremist või haigestumisi.

Kuuekümnendal juubelil soovivad kolleegid Jürile tervist ja jõudu jätkamiseks edukalt ning loovalt oma vajalikku ja huvitavat tööd.

T. Paaver

REIN PORK – 60

Juubilar sündis 12. novembril 1936 Viljandimaal Kõpu vallas talupidaja perekonnas. Ta õppis Kõpu 7-kl. koolis, mille lõpetas 1952. aastal. Ta kavatses minna nüüd Särevetes asunud aianustehnikumi, kuid juhtus nii, et aianustuse erialale sel aastal vastuvõtt lõpetati, selle asemel võeti soovijaid aga loomakasvatuse erialale. Nelja aasta pärast saigi R. Porgist zootehnik. Kuigi praktikas oli zootehnikute järele suur nõudmine, ei läinud ta otsekohe tööle, vaid astus Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse, et siin oma erialal kvalifikatsiooni tõsta. EPA-st sai ta kiitusega diplomi 1961. aastal ning suunati tööle Simuna näidis-katsesovhoosi. Järgmisel aastal viis tööjärg innuka spetsialisti Rakverre (vastmoodustatud Rakvere Territoriaalsesse Kolhoosi- ja Sovhoositootmise Valitsusse), kus tuli tegelda tõuaretuse

küsimustega. Et aga R. Porgil oli tung teadusesse juba üliõpilasaastatest kaasa võetud (ta oli üks Üliõpilaste Teadusliku Ühingu aktiivsemaid liikmeid), astus ta 1962. aastal TA Eksperimentaalbioloogia Instituuti aspirantuuri. Siin valmis prof. A. Punga juhendamisel kandidaadiväitekiri teemal *Uurimisandmeid põrsaste toitumise, kriitiliste kasvufaktorite ja varase võõrutamise kohta*. See sai kaitstud 21. dets. 1967. aastal. Et instituudis kohapeal ei olnud võimalik alustatud suunas jätkata, pöördus ta Simunasse tagasi, kus hakkas välja kujundama ajakohast seafarmi. Edu ei jäänud tulemata ega R. Porgi töö teistele märkamata. Varsti oli Simunas kohal rajatava Pärnu seafarmi direktor K. Järv, kes ta ka ära meelitas. Esimesed kolm aastat (alates 1970) uuel töökohal möödusid Tallinnas *EKE Projektis*, kus ta osales seafarmi projekteerimises, alates 1972. aastast läks lahti ehitustöö Pärnus (õigupoolest Pärnu lähedal Saugal) ja 1974. a. toodi farmi esimesed sead. Direktori asetäitjana teadusalal hakkas R. Pork vastutama õige mitme tööloõigu (eeskätt siiski sigade söötmise) eest. Siia jäi juubilar ametisse 1992. aastani, s.o. ajani, kui algas Eesti põllumajanduse, sh. ka seakasvatuse üldine tagurpidimine. Seafarmi parematel aastatel toodeti farmis üle 4300 tonni sealiha (elusmassis arvestatuna) aastas, kulutades 1 kg massi-iibe kohta (koos põhikarjasöödaga) vaid 3,86 kg omavalmistatud jõusööta (3,32 kg sööda kuivainet 1 kg massi-iibe kohta). Sellise taseme saavutamisel olid R. Porgi teened küllalt olulised.

Oma elutööst lõviosa pühendas juubilar seakasvatusele, seda tööloõiku pole ta ka praegu unustanud, kuigi 1992. a. asutas ta mitmesuguste küsimuste uurimisega tegeleva firma *AXON*. Eriti on ta silmas pidanud sigade toitumist: tarbenorme ja puudusnähtusi. Kuid viimastel aastatel on tema huvide sfääri lisandunud hulgaliselt teisi küsimusi (need olid ka varem, kuid nad olid paigutatud tahapoole). Nimetaksin siin kahte-kolme: 1) inimese toitumine ja ravimine (eriti ravimtaimedega), 2) energiaprobleemid globaalses ja kohalikus (näiteks Pärnu maakonna) mastaabis, 3) ravimuda, eriti seoses Ermistu järve kasutuselevõetuga.

Üheks suureks ettevõtmiseks, milles R. Porgile kuulub esmaau, oli leheproteiini kui võimaliku seasööda uurimine, selle tehnoloogia väljatöötamine ja tootmise organiseerimine Pärnu kolhoosidevahelises seafarmis. Vastavat uurimistööd alustas ta juba 1960ndate aastate keskel Simunas, Pärnu kolhoosidevahelise seafarmi leheproteiini tootmise tsehh (nn. *VIPLEX* tehnoloogia, mille kasutamisel oli energia kulu arvestatuna 1 kg söödava söödavalgu kohta üle 5 korra väiksem kui kõige moodsama Prantsuse *Alfaproxi*

tehnoloogia puhul), sai valmis aga 1978. aastal (meile teadaolevalt oli see tollal üldse maailmas neljas, USA-s, Prantsusmaal ja Ungaris töötavate järel).

Juubilar on palju raha matnud raamatutesse. Allakirjutanu ei tea oma tutvusringkonnast kedagi teist, kel oleks nõnda palju erialast (põllumajanduslikku, meditsiini jt.) kirjandust ja ei tea ka ühtegi teist, kes suudaks nii ulatuslikus kirjanduses orienteeruda. Olen temalt ja tema raamatutest palju tarkust juurde saanud, ilma et selle eest maksta oleks tulnud. Tema juures olen saanud lugeda mitmeid selliseid raamatuid, mida ei ole üheski Eesti raamatukogus.

Juubilar ei ole küll väga agar kirjamees, kuid mida ta on kirjutanud, on põhjalik ja asjalik. Äsja näitas ta *Maalehes*, kui palju toitefaktoreid Eesti elaniku keskmine toidukorv (statistilise keskmisena) sisaldab ja kuipalju neid puudu jääb.

Registreeritud leiutustunnistusi on tal kogunenud üle 20.

Siinkohal soovivad kolleegid juubilarile edu kõigis ettevõtmistes ning vastupidavust paljudeks aastateks.

Ü. OII

EINO PETTAI – 60

Eino Pettai sündis 25. oktoobril 1936 Leevi vallas Võrumaal kooliõpetajate peres. Kooliteed alustas Rõuges, keskkoolis käis Võrus ja Põlvas. 1960. a. lõpetas EPA mehhaniseerimisteaduskonna insener-mehaanikuna.

Juubilari esimeseks töökohaks pärast EPA lõpetamist sai Mehhaniseerimise Kool nr. 3, kus ta oli tehniliste ainete õpetaja. Hiljem töötas ta Elva Mehhaniseeritud Ehituskolonnis peamehaanikuna ja Energiämüügi Tartu osakonnas põllumajanduse inspeksioonigrupi juhatajana.

Aastal 1968 seob E. Pettai oma elu ja töö rohkem kui veerandsajandiks Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudiga. Aastani 1971 oli juubilar katsemaajandite osakonnas vaneminseneriks ja vanemteadur-peainseneriks. 1971...1994 töötas ta ELVI-s osakonnajuhatajana, olles ühtlasi ka direktori

asetäitjaks. 1973. a. kaitses kandidaadiväitekirja *Peenestatud hein ja kuivsilu lüpsikarja ratsionaalsel pidamisel*, misjärel omistati talle põllumajanduskandidaadi teaduskraad. 1990. a. anti talle vanemteaduri kutse.

Juubilari uurimistöö peamiseks suunaks kujunes veisepidamise ning rohusöötade tootmise ja etteandmise tehnoloogia. Peale teadustöö tuli tal ELVI süsteemis juhtida ja koordineerida teaduse saavutuste rakendamise, teadusliku informatsiooni, kapitaalehituse, mehhaniseerimise ja energeetika valdkondi. Väga palju energiat kulutas ta ehitustegevuse suunamiseks ja koordineerimiseks. Eino Pettai organiseerimisoskust jäävad aastakümneteks tunnistama ELVI uus peahoone, Tartu ja Kehtna põllumajandusloomade kunstliku seemenduse jaamad, mitmed suurfarmid ja väga paljud teised ehitised ELVI tookordsetes majandites.

Pärast ELVI ühendamist EPMÜ-ga (1994) töötab E. Pettai AS-s *Pere Leib*.

Eino Pettai peres on kasvanud kaks poega, vanaisa tunneb rõõmu viiest lapselapsest. Juubilari hobideks on meeskoorilaul, sügisene seenemets ja suvekodu Elvas.

Palju õnne, head tervist ja kordaminekuid eelolevateks aastateks!

M. Kuiv

HELJO JÄNES – 50

Heljo Jänes sündis 10. detsembril 1946. aastal Järva-Jaani lähedases Kuksema külas, sõjas hävitatud Narva linavabriku tekstiilitöölise peres. Jäenda Sovhoostehnikumi lõpetamise (1967) järel töötas ta Abja sovhoosis põllundusbrigadirin

a. Tartu Ülikoolist (õpiaastad 1969...1974) sai ta bioloogi-biokeemiku diplomi.

Polli puuviljanduslikus katseasutuses töötab juubilar 1974. aastast alates. Palju aastaid uuris ta biokeemikuna peamiselt õunapuu isoensüüme. Kui Heljo Jänes 1981...1983 samas aspirantuuris õppis, siis muutus ta uurimissuund. Objektideks said luuviljalised viljapuud. Eesti uute ploomisortide talvekindluse uurimise põhjal kaitses ta

1996. a. edukalt filosoofiadoktori kraadi (vt. lk. 410).

Viieteistkümne aasta pikkune töötamine ploomipuu sordiuurimise ja -aretuse alal on Heljo Jänesest kujundanud selle ala parima asjatundja Eestis. Kuulsate sordiaretajate Arthur ja Eevi Jaama aretustöö jätkamine nii ploomi- kui ka maguskirsipuuga on andnud hulga silmapaistvaid uusi aretisi, mida juba istutatakse Eesti aedadesse.

Heljo Jänes on lugenud ploomi- ja kirsikasvatuse kursust Eesti Põllumajandusülikooli üliõpilastele ning juhendanud ka magistrantide sellealast tööd.

Loodetavasti on kõige tulemusrohkemad aastad ees. Selleks soovime juubilarile edu.

K. Kask

Alates 1993. aastast töötab A. Tekkel Riigi Statistikaametis makroanalüüsi sektoris, osaledes Eesti Vabariigi sisemajanduse koguprodukti (SKP) arvestuste koostamisel.

Kõigil ametikohtadel on A. Tekkel teinud oma töö korralikult, pole esile tükkinud, kus pole vaja, kuid pole end hoidnud varju, kui tuleb sõna sekka ütelda.

Kolleegile, kel on silmaringi, teadmisi ja abivalmidust, soovime õnne ja edu ning jätkuvat energiat edaspidiseks!

J. Kaubi

ANDRES TEKKEL – 50

Esimese poolsajandi juubelit tähistab praegu Riigi Statistikaametis töötav Andres Tekkel. Ta sündis 7. novembril 1946. aastal Tartu linnas. Käis Tartu 5. Keskkoolis ning lõpetas selle 1965. aastal. Jätkas 1966. aastal õpinguid EPA-s

agraarökonomika erialal, lõpetas selle 1971. aastal agraarökonomistina. Töötas seejärel EPA majandusküberneetika kateedris.

Jätkuv huvi majandusteaduse, eeskätt põllumajanduse ökonomika probleemide vastu tõi A. Tekkeli 1973. aastal Sakku Eesti Maaviljeluse ja Maaparanduse Instituudi põllumajanduse ökonomika osakonda. Jooksvate uurimistööde kõrval koostas ta kandidaadidissertatsiooni *Taimikasvatuse arengu prognoosimine*, mille kaitses 1987. aastal ning omandas majandusteaduste kandidaadi kraadi.

Aastatel 1988...1989 töötas A. Tekkel Plaaniinstituudis ja 1989...1992 TA Majanduse Instituudis, jätkates prognostika, põllumajanduse tootmispotentsiaali hindamise ja muude agraarökonomiliste probleemide käsitlemist. Järgnes taas aasta tööd Sakus Agrarökonomika Instituudis.